13. sajnálja a segélymunkásokkal szembeni erőszak fokozódását, és fejet hajt a humanitárius szervezetek által bizonytalan feltételek között végzett rendkívül nehéz munka előtt;

14. üdvözli az Egyesült Államok új, a konfliktusövezetekből származó ásványkincsekről szóló törvényét, és kéri a Bizottságot és a Tanácsot, hogy vizsgálják meg egy ilyen irányú jogalkotási kezdeményezés lehetőségét; sürgeti a Kongói Demokratikus Köztársaság kormányát, hogy a nyersanyag-kitermelő ágazat átláthatóságának javítása és a helyes kormányzás biztosítása érdekében teljes mértékben alkalmazza a nyersanyag-kitermelő iparágak átláthatóságára irányuló kezdeményezést (EITI) és azt tartsa is be, kéri a Bizottságot és a Tanácsot, hogy fokozzák a korrupció elleni küzdelmet a Kongói Demokratikus Köztársaságban, amely továbbra is aláássa az emberi jogokat és hozzájárul azok megsértéséhez;

15. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a Bizottság alelnökének/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, az Afrikai Unió intézményeinek, a Dél-Afrikai Fejlesztési Közösségnek (SADC), Nagy-tavak régió kormányainak, ideértve a KDK-t és Ruandát, az ENSZ főtitkárának, az ENSZ fegyveres konfliktusokban elkövetett szexuális erőszak kérdésével foglalkozó különmegbízottjának, az ENSZ humanitárius ügyekért felelős főtitkár-helyettesének és gyorssegélyekkel foglalkozó koordinátorának, az ENSZ Biztonsági Tanácsának és az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának.

A halálbüntetés elleni világnap

P7_TA(2010)0351

Az Európai Parlament 2010. október 7-i állásfoglalása a halálbüntetés elleni világnapról

(2011/C 371 E/02)

Az Európai Parlament,

— tekintettel az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezményhez csatolt, a halálbüntetés eltörléséről szóló 1983. április 28-i 6. jegyzőkönyvre,

— tekintettel a polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmányának a halálbüntetés eltörlésére irányuló, 1989. december 15-i második fakultatív jegyzőkönyvére,

— ekintettel a halálbüntetés eltörléséről szóló korábbi állásfoglalásaira, különösen a halálbüntetésre vonatkozó egyetemes moratóriumról szóló 2007. április 26-i állásfoglalására ([1]),

— tekintettel 2009. november 26-i, „Kína: a kisebbségi jogok és a halálbüntetés alkalmazása" című állásfoglalására ([2]), 2008 november 20-i, a „halálbüntetés Nigériában" című állásfoglalására ([3]), a líbiai kivégzésekről szóló, 2010. június 17-i állásfoglalására ([4]), az Észak-Koreáról szóló, 2010. július 8-i állásfoglalására ([5]), az Iránról szóló, 2009. október 22-i állásfoglalására ([6]), az Iránról szóló, 2010. február 10-i állásfoglalására ([7]), „az emberi jogok Iránban - Szakineh Mohammadi Astiani és Zahra Bahrami ügye" című, 2010. szeptember 8-i állásfoglalására ([8]),

— tekintettel az ENSZ Közgyűlésének a halálbüntetés alkalmazására vonatkozó moratóriumot sürgető, 2007. december 18-i 62/149 (2007) számú határozatára, valamint az ENSZ Közgyűlése 63/168 számú határozatára, amely sürgeti az ENSZ Közgyűlése által 2008. december 18-án elfogadott 62/149 (2007) számú közgyűlési határozat végrehajtását,

— tekintettel az ENSZ főtitkárának a halálbüntetés alkalmazására vonatkozó moratóriumról szóló, a Közgyűléshez intézett 2010. augusztus 11-i jelentésére (A/65/280),

([1]) HL C 74. E, 2008.3.20., 775. o.
([2]) Elfogadott szövegek, P7_TA(2009)0105.
([3]) HL C 16. E, 2010.1.22., 71. o.
([4]) Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0246.
([5]) Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0290.
([6]) Elfogadott szövegek, P7_TA(2009)0060.
([7]) Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0016.
([8]) Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0310.

2010. október 7., csütörtök

— tekintettel az ENSZ főtitkárnak az Emberi Jogi Tanács tizenötödik üléséhez intézett, a halálbüntetés kérdéséről szóló 2010. július 16-i jelentésére (A/HRC/15/19),

— tekintettel a főképviselőnek/Bizottság alelnökének az emberi jogi politikáról szóló, a 2010. június 16-i plenáris ülésen elmondott beszédére, amely emlékeztet arra, hogy a halálbüntetés világszerte történő eltörlése kiemelt jelentőségű kérdés az Európai Unió és személyesen a főképviselő számára is,

— tekintettel Jerzy Buzeknek, az Európai Parlament elnökének 2009. október 19-i nyilatkozatára, amelyben határozottan felszólított a halálbüntetés eltörlésére,

— tekintettel a 2010. február 24. és 26. között Genfben megrendezett, a halálbüntetés elleni negyedik világkongresszus által elfogadott zárónyilatkozatra, amely a halálbüntetés egyetemes eltörlését kéri,

— tekintettel az Emberi Jogok és a Népek Jogainak Afrikai Bizottsága által 2008-ban elfogadott határozatra, az EBESZ parlamenti közgyűlésének a halálbüntetésre vonatkozó moratóriumról szóló 2009. évi állásfoglalására, valamint más regionális – többek között az Emberi Jogok Amerikaközi Bizottsága által indított – kezdeményezésekre,

— tekintettel a Tanács 2008. június 16-án elfogadott, a halálbüntetésről szóló uniós iránymutatások felülvizsgált és frissített változatára,

— tekintettel a halálbüntetés elleni világnapra és minden év október 10-ének a halálbüntetés elleni európai nappá nyilvánítására,

— tekintettel az Európai Unió Alapjogi Chartájának 2. cikkére,

— tekintettel eljárási szabályzata 110. cikkének (4) bekezdésére,

A. mivel az Európai Unió határozottan elkötelezte magát a halálbüntetés egyetemes eltörlése mellett, és ezen elv egyetemes elfogadtatására törekszik,

B. mivel az EU a halálbüntetés elleni globális küzdelem vezető intézményi szereplője, és az e területen folytatott tevékenységei az emberi jogokkal kapcsolatos külpolitikájának egyik kulcsfontosságú prioritását képezik; mivel ugyanakkor az EU járul hozzá legnagyobb mértékben a világszerte a halálbüntetés eltörléséért tevékenykedő civil társadalmi szervezetek erőfeszítéseinek támogatásához,

C. mivel a halálbüntetés a legkegyetlenebb, legembertelenebb és legmegalázóbb büntetés, amely megsérti az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatában is rögzített, az élethez való jogot, és a halálbüntetést kimondó ítélet révén kialakuló fogva tartási körülmények a kínzás olyan formáját testesítik meg, amely elfogadhatatlan az emberi jogokat tiszteletben tartó államok számára,

D. mivel különböző tanulmányok bizonyítják, hogy a halálbüntetésnek nincs hatása az elkövetett erőszakos bűncselekmények számára,

E. mivel bizonyítékok vannak arra, hogy a halálbüntetés elsősorban a hátrányos helyzetű embereket érinti,

F. mivel az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez csatolt 6. és 13. jegyzőkönyv rendelkezései tiltják az Európa Tanács tagállamainak a halálbüntetés alkalmazását,

G. mivel az EU célja az, harmadik országok is moratóriumokat vezessenek be a halálbüntetés végrehajtása tekintetében, és idővel eltöröljék azt, illetve ratifikálják a vonatkozó nemzetközi ENSZ és más okmányokat és különösen a polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmányának második fakultatív jegyzőkönyvét, amely a halálbüntetés eltörléséről rendelkezik,

H. mivel a halálbüntetés eltörlése az 1994 óta több mint 15 millió eurós átfogó keretből világszerte 30-nál is több projektet finanszírozó demokrácia és az emberi jogok európai eszköze (EIDHR) alapján nyújtott segítségnyújtás egyik tematikus prioritása,

I. mivel a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően az Európai Parlamentnek egyetértését kell adnia a kereskedelmi megállapodások megkötéséhez és általánosságban a harmadik országokkal megkötendő nemzetközi megállapodásokhoz,

J. mivel a Nemzetközi Büntetőbíróság alapokmánya és a volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló Nemzetközi Törvényszék (ICTY), a Ruandában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló nemzetközi büntető törvényszék, a Sierra Leonéval foglalkozó Különleges Bíróság, a súlyos bűncselekményekkel foglalkozó dili (kelet-timori) különleges bizottságok és a kambodzsai bíróság rendkívüli kamarái (ECCC) még az e törvényszékek joghatósága alá tartozó, a nemzetközi közösség által legsúlyosabbnak tartott bűncselekmények, a háborús bűnök elkövetése, az emberiesség elleni bűncselekmények és népirtás elkövetése esetén is kizárják a halálbüntetést,

K. mivel 2007-ben az ENSZ elfogadta a 62/149 (2007) és 63/168 (2007) számú, történelmi jelentőségű határozatokat, amelyek világszerte sürgetik a kivégzésekre vonatkozó moratóriumot, és végső céljuk a halálbüntetés eltörlése, és ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy a határozatokat támogató országok száma nőtt, és így a 63/168 (2007) számú határozatot elsöprő többséggel, 106 támogató, 46 ellenszavazat és 34 tartózkodás mellett fogadták el,

L. mivel a halálbüntetés elleni negyedik világkongresszus, amelyre 2010 februárjában, Genfben került sor, a de facto eltörléspárti államokat arra hívta fel, hogy törvényben töröljék el a halálbüntetést, az eltörléspárti országokat arra, hogy a halálbüntetés egyetemes eltörlésének kérdését építsék be nemzetközi kapcsolataikba, a nemzetközi és regionális szervezeteket pedig arra, hogy a támogassák az egyetemes eltörlést azáltal, hogy a kivégzésekre vonatkozó moratóriumot illetően állásfoglalást fogadnak el,

M. mivel a halálbüntetést jogilag vagy gyakorlatilag világszerte 154 állam törölte el, ezek közül 96 állam minden bűncselekmény esetén, 8 állam rendkívüli – például háborús – bűncselekmények esetére tartja fenn, 6 állam moratóriumot hirdetett a kivégzésekre, 44 pedig gyakorlatilag eltörléspárti (azaz ezen országokban legalább 10 éve nem hajtottak végre kivégzést, vagy kötelezettséget vállaltak a halálbüntetés alkalmazásának mellőzésére),

N. mivel a halálbüntetést különböző bűncselekmények esetére fenntartó több mint 100 ország törvényen kívül helyezte a fiatalkorú elkövetők kivégzését; hangsúlyozván ugyanakkor, hogy néhány ország a nemzetközi jogot, különösen pedig a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 6. cikkének (5) bekezdését súlyosan megsértve továbbra is végez ki kiskorú elkövetőket; hangsúlyozván különösen, hogy Iránban a legmagasabb a fogva tartott kiskorúak aránya,

O. mivel bizonyított, hogy jelenleg világszerte több tucat európai polgár ül siralomházban vagy számíthat halálbüntetésre, és e tekintetben hangsúlyozni kell az európai polgárok lehetséges kivégzésére adott európai reakciók megszilárdításának és megerősítésének szükségességét,

P. mivel Borisz Grizlov, az Oroszországi Föderáció dumájának elnöke 2010. március 23-án, Moszkvában, az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlése monitoring bizottságának tagjaival való találkozóján elmondta, hogy Oroszország az országban fennálló terrorfenyegetés miatt nem ratifikálta az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez csatolt, a halálbüntetés eltörléséről szóló hatodik jegyzőkönyvet,

Q. üdvözölvén, hogy 2010. február 11-én a kirgiz parlament elfogadta a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának a halálbüntetés eltörléséről szóló második fakultatív jegyzőkönyvét, és hogy 2010. május 21-én az ideiglenes kirgiz kormány közzétette az alkotmány végleges tervezetét, amely többek között tiltja a halálbüntetést, és amelyet azóta el is fogadtak,

2010. október 7., csütörtök

R. mivel a világon 43 ország továbbra is alkalmazza a halálbüntetést, és a legtöbb kivégzést Kína, Irán és Irak hajtotta végre; mivel csupán Kínában 5 000 embert végeztek ki, ami a világban végrehajtott kivégzések 88 %-ának felel meg; Iránban legalább 402 embert, Irakban legalább 77 embert, Szaúd-Arábiában pedig legalább 69-et végeztek ki,

S. mivel Irán még mindig alkalmazza a megkövezés általi halálbüntetést, amely ellentétes a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának második fakultatív jegyzőkönyvével,

T. mivel az észak-koreai állami hatóságok rendszeresen hajtanak végre állami öldökléseket, az igazságszolgáltatási rendszer az államnak van alárendelve, és a halálbüntetést az államellenes bűncselekmények széles köre esetén alkalmazzák és hatályát a büntető törvénykönyvben időnként kiterjesztik, és polgárokat – köztük gyermekeket – kényszerítenek arra, hogy a nyilvános kivégzéseken részt vegyenek,

U. mivel Japánban a fogva tartottakat, azok rokonait és ügyvédeit egészen a végzetes nap elérkeztéig bizonytalanságban tartják,

V. mivel az iraki Elnöki Tanács a közelmúltban ratifikálta legalább 900 rab, köztük nők és gyermekek halálos ítéletét,

W. kiemelvén, hogy Fehéroroszország az egyetlen európai ország, amely még mindig a gyakorlatban is alkalmazza a halálbüntetést; mivel mind az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlése, mind az Európai Unió többször is felszólította Fehéroroszországot a halálbüntetés eltörlésére; mivel Fehéroroszországban a halálbüntetés részletei titkosak, a büntetőeljárások tisztességével kapcsolatban súlyos kételyek merülnek fel, és a büntetés-végrehajtásról szóló törvénykönyv értelmében a halálbüntetést golyó által, titokban hajtják végre, a büntetés-végrehajtási intézet vezetése tájékoztatja a bírót a kivégzésekről, a rokonokat pedig a bíró tájékoztatja; mivel a kivégzett személy holttestét nem adják ki a családnak, és a temetés helyszínét nem közlik velük,

X. mivel az Amerikai Egyesült Államok 50 tagállama közül 35 államban létezik halálbüntetés, noha ezek közül 4 államban már 1976 óta nem hajtottak végre kivégzéseket; mivel 2009-ben, a 2007 szeptembere és 2008 májusa között érvényben lévő de facto moratórium lejárta után 52-re emelkedett a kivégzések száma, jóllehet az Amerikai Egyesült Államokban hozott halálos ítéletek száma már hetedik éve folyamatosan, egészen 106-ra csökkent,

Y. üdvözölve a tényt, hogy bizonyos államok, köztük Montana, Új-Mexikó, New Jersey, New York, Észak-Karolina és Kentucky a kivégzésekre vonatkozó moratóriumok bevezetésével vagy a halálbüntetés eltörlésével változtattak a halálbüntetéssel kapcsolatos álláspontjukon, ugyanakkor elítélve Teresa Lewis virginiai és Holly Woodot alabamai kivégzését annak ellenére, hogy mindketten bizonyítottan értelmi fogyatékosok voltak, továbbá hangsúlyozva a Pennsylvaniában halálos ítélete végrehajtására váró Mumia Abu-Jamal és Georgiában Troy Davis esetét,

1. megismétli azt a régóta hangoztatott álláspontját, hogy minden esetben és minden körülmények között ellenzi a halálbüntetést, és ismételten hangsúlyozza, hogy a halálbüntetés eltörlése hozzájárul az emberi méltóság kibontakoztatásához és az emberi jogok fokozatos fejlődéséhez;

2. elítél minden kivégzést, függetlenül attól, hogy hol kerül rájuk sor; határozottan felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy gyakoroljanak nyomást az ENSZ kivégzésekre vonatkozó egyetemes moratóriumról szóló határozatának végrehajtása érdekében, hogy minden olyan államban megszűnjön a halálbüntetés, ahol még alkalmazzák azt; felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy tegyenek lépéseket a halálbüntetés alkalmazásának fokozatos korlátozása érdekében, ugyanakkor ennek eléréséig is ragaszkodjanak ahhoz, hogy a kivégzésekre a nemzetközi minimumkövetelményeknek megfelelően kerüljön sor; súlyos aggodalmának ad hangot a halálbüntetés kiskorúakkal, valamint szellemi és értelmi fogyatékos személyekkel szembeni alkalmazása miatt, és követeli, hogy alkalmazásának haladéktalanul vessenek véget;

3. sürgeti az EU-t, hogy a diplomácia és a fejlesztési segítségnyújtás terén rendelkezésére álló valamennyi eszközzel munkálkodjon a halálbüntetés megszüntetésén;

4. felszólítja a halálbüntetést alkalmazó országokat, hogy azonnali hatállyal hirdessenek moratóriumot a kivégzésekre vonatkozóan; továbbra is arra buzdítja például Kínát, Egyiptomot, Iránt, Malajziát, Szudánt, Thaiföldet és Vietnamot, hogy tegyenek közzé hivatalos statisztikákat a halálbüntetés általuk történő alkalmazását illetően; felszólítja Észak-Koreát a nyilvános kivégzések azonnali és végleges beszüntetésére;

5. felhívja Japánt, hogy a halálbüntetéssel kapcsolatos rendszerbe vigyen átláthatóságot;

6. azokat az államokat, amelyek még nem törölték el a halálbüntetést, a halálra ítéltek jogait védő, az ENSZ gazdasági és szociális tanácsa által előírt biztosítékok betartására ösztönzi; felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy azokat az országokat, amelyek ezt még nem tették meg, ösztönözzék a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának második fakultatív jegyzőkönyvének aláírására, és ugyanígy azokat a tagállamokat, amelyek ezt még nem tették meg, ösztönözzék az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez csatolt, a halálbüntetésről szóló 13. sz. jegyzőkönyv aláírására;

7. felszólítja az EBESZ-tagállamokat, különösen az Egyesült Államokat és Fehéroroszországot, hogy hirdessenek azonnali moratóriumot a kivégzésekre vonatkozóan;

8. felszólítja Kazahsztánt és Lettországot, hogy módosítsák nemzeti szabályozásuk azon rendelkezéseit, amelyek rendkívüli körülmények esetén még mindig lehetővé teszik halálbüntetés kiszabását;

9. határozottan arra ösztönzi az EU-tagállamokat és a 2007. és 2008. évi ENSZ-közgyűlési határozatok támogatóit, hogy egy régiókon átnyúló szövetség keretében az ENSZ 65. közgyűlésén terjesszék elő a halálbüntetés kérdésköréről szóló, elsősorban az alábbiakra összpontosító harmadik határozatot:

— a halálbüntetésre vonatkozó „államtitok” megszüntetése;

— egy különleges megbízotti státusz bevezetése, aki nem csupán nyomon követné a helyzetet és nyomást gyakorolna a halálbüntetésre vonatkozó rendszereken belüli átláthatóság fokozása érdekében, hanem továbbra is igyekezne meggyőzni a halálbüntetést máig is fenntartó országokat arról, hogy a halálbüntetés eltörlése érdekében fogadják el az ENSZ által javasolt, a kivégzésekre vonatkozó moratóriumot;

— a „legsúlyosabb bűncselekmények” küszöbének meghatározása a halálbüntetés jogszerű alkalmazása számára;

10. felszólítja az EBESZ-ben részt vevő, a halálbüntetést még alkalmazó országokat, hogy az Európa Tanáccsal együttműködve ösztönözzék a Demokratikus Intézmények és Emberi Jogok Hivatalát, valamint az EBESZ misszióit a halálbüntetéssel szembeni figyelemfelkeltő tevékenységek folytatására, különösen a média, a bűnüldöző szervek, a politikai döntéshozók és a közvélemény körében;

11. felhívja az EBESZ-ben részt vevő, a halálbüntetést még alkalmazó államokat, hogy a halálbüntetésre vonatkozó adatokat kezeljék átlátható módon, az EBESZ kötelezettségvállalásaival összhangban nyilvánosságra hozva a halálra ítéltek vagy kivégzettek személyazonosságát és a halálbüntetésre vonatkozó statisztikákat;

12. sürgeti a Tanácsot és a Bizottságot, az európai külügyi szolgálat létrehozása kapcsán is, valamint különös tekintettel arra, hogy több tucatnyi európai állampolgárra szabtak ki halálbüntetést harmadik országokban, nyújtsanak iránymutatást egy, a halálbüntetésre vonatkozó átfogó és hatékony európai politikát illetően, amelynek szilárd és megerősített mechanizmusokat kell tartalmaznia az azonosítási rendszer, a jogi segítségnyújtás, valamint az uniós jogi beavatkozás és diplomáciai képviseletek tekintetében;

13. továbbra is ösztönzi a halálbüntetés megszüntetése érdekében tevékenykedő nem kormányzati szervezetek (pl.: Hands Off Cain, Amnesty International, Penal Reform International, World Coalition Against the Death Penalty, International Helsinki Federation for Human Rights, Sant'Egidio, Reprieve) munkáját; üdvözli és támogatja a halálbüntetés elleni küzdelmet célzó uniós eszközökről szóló, az EU és a nem kormányzati szervezetek közötti 12. emberi jogi fórumon megfogalmazott ajánlásokat;

14. elkötelezi magát a halálbüntetés kérdéskörének nyomon követése mellett, valamint amellett, hogy egyes egyedi eseteket illetően kapcsolatba lép az adott ország hatóságaival, továbbá hogy megvizsgálja a halálbüntetést fenntartó államok kapcsán elképzelhető kezdeményezéseket, illetve az ilyen országokba irányuló eseti küldöttségek indításának lehetőségét azzal a céllal, hogy a kormányzati hatóságokat a kivégzések felfüggesztésére, majd hosszabb távon a halálbüntetés megszüntetésére ösztönözze;

15. kéri a Tanácsot és a Bizottságot, hogy a halálbüntetést máig alkalmazó vagy a halálbüntetés megszüntetéséig a kivégzésekre vonatkozó moratóriumot alá nem író országokkal kötendő megállapodások alkalmával erőteljesen szorgalmazzák a halálbüntetés megszüntetését;

16. kéri az EU főképviselőjét/a Bizottság alelnökét és a tagállamokat, hogy továbbra is azonos álláspontot képviseljenek, és tartsák szem előtt, hogy a határozat fő politikai tartalmaként az egész világra kiterjedő moratóriumnak kell szerepelnie, ami kulcsfontosságú lépés a halálbüntetés teljes megszüntetése felé;

17. kéri elsősorban az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét/a Bizottság alelnökét, hogy tegyen bizonyságot az általa a halálbüntetés eltörlésének tulajdonított politikai prioritásról azáltal, hogy a halálbüntetést még alkalmazó államokkal folytatott politikai megbeszéléseken rendre felveti e kérdést, valamint személyesen is rendszeresen eljár azok nevében, akiket a kivégzés közvetlen veszélye fenyeget;

18. emlékeztet rá, hogy a halálbüntetés teljes megszüntetése továbbra is az EU emberi jogi politikájának egyik fő célkitűzése; ez a cél csak az országok közötti szoros együttműködés, oktatás, figyelemfelkeltés, valamint hatékony és tényleges fellépés révén érhető el;

19. bátorítja az erre irányuló regionális együttműködést; kiemeli, hogy Mongólia például 2010 januárjában hivatalosan moratóriumot hirdetett a kivégzések végrehajtására, és ennek pozitív hozadékaként több, a halálbüntetést fenntartó ország is vizsgálni kezdte e büntetés alkotmányosságát;

20. felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy az EU emberi jogi politikájának jelenlegi felülvizsgálata során tárják fel a halálbüntetésre vonatkozó uniós iránymutatások végrehajtásának és hatékonyságának javítására vonatkozó módozatokat, különös tekintettel az iránymutatások 2011-re tervezett felülvizsgálatára;

21. sürgeti a Tanácsot és a Bizottságot, hogy a halálbüntetés elleni világ- és európai napot használják fel többek között Szakine Mohammadi Astiani, Zahara Bahrami, Mumia Abu-Jamal, Troy Davis, Oleg Griskovsztov, Andrej Burgyikó, Ibrahim Hamidi, Suliamon Olyfemi és Sziti Zainab Binti Duhri Rupa ügyének ismertetésére;

22. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének, a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, az ENSZ főtitkárának, az ENSZ-közgyűlés elnökének, valamint az ENSZ-tagállamok kormányainak.

Az európai olajfeltárással és -kitermeléssel kapcsolatos európai uniós fellépésről

P7_TA(2010)0352

Az Európai Parlament 2010. október 7-i állásfoglalása az európai olajfeltárással és -kitermeléssel kapcsolatos európai uniós fellépésről

(2011/C 371 E/03)

Az Európai Parlament,

— tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 11. és 191. cikkére,

— tekintettel a biológiai sokféleségről szóló ENSZ-egyezményre,